

Στη σκιά του Σταυρού, πριν χαράξει η Ανάσταση

/ [Γνώμες](#)

• **Γράφει ο [Σωτήριος Θεολόγου](#), Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.**

Στο μέσον της πορείας της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία προβάλλει μπροστά μας τον Τίμιο Σταυρό. Η Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως δεν είναι απλώς μια στάση μέσα στη νηστεία και την άσκηση των ημερών· είναι μια βαθιά πνευματική πρόσκληση να σταθούμε για λίγο «στη σκιά του Σταυρού», να αναπαυθούμε, να αντλήσουμε δύναμη και να συνεχίσουμε την πορεία προς το φως της Αναστάσεως.

Στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, ο Ευαγγελιστής Μάρκος μάς μεταφέρει τα λόγια του Χριστού προς τον λαό: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι», και συνεχίζει, λέγοντας: «ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπόλεσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου οὗτος σώσει αὐτήν. τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;».

Η εορτή του Τιμίου Σταυρού στο μέσο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι όπως ο οδοιπόρος που κουράστηκε και βρίσκει ανάπαυση κάτω από τη σκιά ενός δέντρου, έτσι και ο πιστός καλείται να σταθεί κάτω από τον Σταυρό για να θυμηθεί ότι ο δρόμος της πίστης περνά μέσα από τη θυσία, αλλά οδηγεί πάντοτε στη ζωή. Ο Σταυρός δεν είναι το τέλος της πορείας· είναι το πέρασμα προς την Ανάσταση. Είναι ο δρόμος για να οδηγηθούμε στην Ανάσταση, στη Ζωή, στο Φως.

Αυτό το μυστήριο παρουσιάζεται και από το Αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας από την Προς Εβραίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου. Εκεί ο Χριστός παρουσιάζεται ως ο Μέγας Αρχιερέας, ο οποίος δεν στέκεται μακριά από τον άνθρωπο, αλλά συμμερίζεται την ανθρώπινη αδυναμία και τον πόνο. Η αρχιερωσύνη του Χριστού δεν είναι εξουσία ή τιμή, αλλά προσφορά και θυσία. Ο ίδιος γίνεται Αρχιερέας μέσα από τον Σταυρό, προσφέροντας τον εαυτό Του για τη σωτηρία του κόσμου. «οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χω-ρίς ἁμαρτίας. προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν».

Μέσα σε αυτό το Φως μπορούμε να κατανοήσουμε βαθύτερα και το μυστήριο της ιερατικής κλήσης. Η ίδια περικοπή του αποστολικού αναγνώσματος υπενθυμίζει ότι κανείς δεν λαμβάνει αυτή τη διακονία από μόνος του, αλλά καλείται από τον Θεό. Η ιεροσύνη δεν είναι ανθρώπινη επιλογή ή προσωπική φιλοδοξία· είναι κλήση διακονίας, μια πρόσκληση να ζήσει κανείς τη ζωή του μέσα στο πνεύμα της θυσίας του Χριστού.

Ο ιερέας καλείται, με άλλα λόγια, να ζει καθημερινά στη σκιά του Σταυρού. Να στέκεται δίπλα στον άνθρωπο στον πόνο, στην αμφιβολία, στην αναζήτηση. Να γίνεται μάρτυρας της αγάπης του Θεού μέσα σε έναν κόσμο που συχνά μοιάζει να βρίσκεται ακόμη στην ώρα πριν από την αυγή.

Ζούμε σε έναν κόσμο όπου το φως της Αναστάσεως έχει ήδη ανατείλει, αλλά δεν έχει ακόμη φανερωθεί πλήρως σε όλες τις καρδιές. Ο ιερέας, αλλά και κάθε πιστός, καλείται να κρατά ζωντανή αυτή την ελπίδα. Να θυμίζει ότι πίσω από κάθε σταυρό υπάρχει η υπόσχεση της ζωής.

Η Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, λοιπόν, γίνεται μια στιγμή βαθιάς περισυλλογής για όλη την Εκκλησία. Μας καλεί να στρέψουμε το βλέμμα μας στον Σταυρό όχι με φόβο, αλλά με εμπιστοσύνη. Να θυμηθούμε ότι η δύναμη του Θεού φανερώνεται μέσα στην αγάπη που θυσιάζεται.

Και μέσα σε αυτή τη σκιά του Σταυρού γεννιούνται και οι ιερατικές κλήσεις:

άνθρωποι που αισθάνονται την πρόσκληση να αφιερώσουν τη ζωή τους στη διακονία του Θεού και των ανθρώπων, δείχνοντας πάντοτε προς το φως που έρχεται.

Γιατί η πορεία της πίστης, όπως και η πορεία της Σαρακοστής, δεν τελειώνει στον Σταυρό. Συνεχίζεται μέχρι την αυγή της Ανάστασης, εκεί όπου το σκοτάδι της νύχτας διαλύεται και το φως της ζωής γεμίζει τον κόσμο. Και τότε γίνεται φανερό ότι όλη αυτή η πορεία, όλος αυτός ο αγώνας, ήταν τελικά μια πορεία από τη σκιά προς το Φως.